

CARTA

1294.513

Sobre el aceite de colza

Amigo o amiga:

El terrible asunto del envenenamiento por aceite de colza adulterado está sacando a luz muchas cosas, sobre las que el pueblo, los trabajadores, estamos sacando, lamentablemente en carne propia, importantes consecuencias prácticas.

Nuestro deseo en esta carta, no es tanto informar de lo que está ocurriendo, sobre lo cual no disponemos de más datos que los de la prensa diaria, como reflexionar un poco sobre lo que todo esto está significando.

A la gente del pueblo le cuesta esfuerzos creer cómo se nos puede estar envenenando de una forma tan clara, sin que el Gobierno ataje de una manera eficaz este asunto, y sin que la izquierda reaccione ante estos asesinatos tan viles de una forma rotunda. Y sin embargo, la realidad diaria de este sistema capitalista que nos está tocando sufrir, nos viene proporcionando continuamente datos, si no tan claros como con el asunto del aceite, sí lo suficiente como para sacar las mismas conclusiones.

El capitalismo es un sistema salvaje, brutal, que juega constantemente con nuestras vidas (con las vidas de los trabajadores, evidentemente), puesto que su único y fundamental fin es el de obtener beneficios a costa de lo que sea y por los medios que hagan falta. Los datos se suelen ocultar siempre, pero a pesar de todo un día u otro saltan a la calle, y nos enteramos de los cientos de muertos y de mutilados que ocasionan unas condiciones de trabajo inhumanas, los miles de depresiones que produce esta sociedad consumista, de que a la carne le ponen hormonas, al queso y al jamón los inflan de patata, o que el pescado tiene mercurio o lo conservan con ácido bórico...

El sistema capitalista, con el fin de mantenerse, es decir, de mantener la situación privilegiada de unos pocos a costa de la inmensa mayoría, no duda en introducir constantemente tecnologías y productos de los que, o se desconocen sus consecuencias sobre la salud, o aun conociendo que son perjudiciales, se apoya su utilización porque dan beneficios. Este es el caso de muchos productos químicos usados en la industria (incluida la alimentaria) o en la agricultura, o el más espeluznante de todos: el de la energía nuclear. Sobre los peligros y las graves consecuencias para la salud, al capital no le interesa ni dar información, ni menos todavía dejar de utilizarlos, porque en todos los casos hay detrás fuertes intereses económicos (y político-militares como es el de la energía nuclear).

Se nos está envenenando, y no sólo con el aceite, sino con cientos de productos que hoy circulan en el mercado. No es casualidad que el número de cánceres esté aumentando de forma vertiginosa. No hay que olvidar que muchos productos cancerígenos producen sus efectos 20 ó 30 años más tarde, o que las mutaciones genéticas producidas por determinados productos químicos o por la radioactividad no se observarán hasta las siguientes generaciones. No es en absoluto una casualidad: el número de cánceres está en relación con lo que comemos, con las materias utilizadas en muchos centros de trabajo, con el medio contaminado en que vivimos, etc.

Es por todo esto que entendemos que, a la hora de valorar el tema del aceite, a la hora de luchar, de exigir responsabilidades por este asunto, hemos de tener presentes muchas otras cosas.

Hemos de exigir información clara y transparente sobre todo este macabro envenenamiento. Es inadmisibile que no se digan cifras fiables de muertos ni de afectados, que a esta altura (después de más de cuatro meses de la primera víctima) todavía no se diga de un modo definitivo cuáles son los elementos causantes de la toxicidad. Hemos de exigir que salgan a la luz todas las personas que han tenido que ver con este asesinato en masa (que todavía no ha cesado), que salgan sus nombres y apellidos y sus caras bonitas en todos los medios de comunicación.

Hemos de exigir la dimisión del Gobierno (en otro país europeo ya se habrían producido dimisiones). Aunque se celebre un debate parlamentario, seguirán justificándose y sin tomar las medidas que hacen falta.

Y, desde luego, hemos de señalar una y mil veces que la causa de fondo no es otra que el capitalismo, que el mal de todo está en un sistema que no duda en utilizar el veneno en las ensaladas de los pobres o en utilizar la bomba de neutrones si con eso sacan dinero para sus lujos.

Moviment Comunista del País Valencià (MCPV)

2 de setembre de 1981

MOVIMENT COMUNISTA DEL PAÍS VALENCIÀ

CARTA

Sobre l'oli de colza

Amic o amiga:

El terrible assumpte de l'enverinament per oli de colza adulterat trau a la llum moltes coses, sobre les quals el poble, els treballadors, estem traient, lamentablement en carn pròpia, importants conseqüències pràctiques.

El nostre desig en aquesta carta, no és tant informar del que està passant, sobre la qual cosa no disposem de més dades que les de la premsa diària, com reflexionar un poc sobre el que tot açò està significat.

A la gent del poble costa esforços creure com se'ns pot estar enverinat d'una forma tan clara, sense que el Govern talle d'una manera eficaç aquest assumpte, i sense que l'esquerra reaccione davant aquests assassinats tan vils d'una forma rotunda. I, tanmateix, la realitat diària d'aquest sistema capitalista que ens toca patir, ens proporciona contínuament dades, si no tan clares com en l'assumpte de l'oli, sí suficientment com per a traure'n les mateixes conclusions.

El capitalisme és un sistema salvatge, brutal, que juga constantment amb les nostres vides (amb les vides dels treballadors, evidentment), ja que el seu fi únic i fonamental és **obtenir beneficis com siga i pels mitjans que hi calguen**. S'acostuma ocultar sempre les dades, però malgrat tot un dia o un altre salten al carrer i ens assabentem dels centenars de morts i de mutilats que ocasionen unes condicions de treball inhumanes, les milers de depressions que produeix aquesta societat consumista, que a la carn li fiquen hormones, al formatge i al pernil els inflen de crilla, o que el peix té mercuri o el conserven amb àcid bòric...

El sistema capitalista, amb el fi de mantenir-se, és a dir, de mantenir la situació privilegiada d'uns pocs a costa de la immensa majoria, no dubta a introduir constantment tecnologies i productes dels quals, o se'n desconeixen les conseqüències sobre la salut, o, encara que es conega que són perjudicials, es dona suport a la seua utilització perquè donen beneficis. Aquest és el cas de molts productes químics usats en la indústria (inclosa l'alimentària) o en l'agricultura, el més horripilant de tots: el de l'energia nuclear. Sobre els perills i les greus conseqüències per a la salut, al capital no li interessa ni donar informació, ni menys encara deixar d'utilitzar-los, perquè en tots els casos hi ha darrere forts interessos econòmics (i polític-militars, com en el de l'energia nuclear).

Se'ns està enverinant, i no sols amb l'oli, sinó amb centenars de productes que avui circulen en el mercat. No és casualitat que el nombre de càncers estiga augmentant de forma vertiginosa. No s'ha d'oblidar que molts productes cancerígens produeixen els seus efectes 20 ó 30 anys més tard, o que les mutacions genètiques produïdes per determinats productes químics o per la radiactivitat no s'observaran fins a les següents generacions. No és en absolut una casualitat: **El nombre de càncers està en relació amb allò que mengem, amb les matèries utilitzades en molts centres de treball, amb el medi contaminat en què vivim, etc.**

És per tot açò que entenem que, a l'hora de valorar el tema de l'oli, a l'hora de lluitar, d'exigir responsabilitats per aquest assumpte, hem de tenir present moltes altres coses.

Hem d'exigir informació clara i transparent sobre tot aquest enverinament macabre. És inadmissible que no es diguen xifres fiables de morts ni d'afectats, que a hores d'ara (després de més de quatre mesos de la primera víctima) encara no es diga de forma definitiva quins són els elements causants de la toxicitat. Hem d'exigir que isquen a la llum totes les persones que han tingut a veure amb aquest assassinat en massa (que encara no ha acabat), que isquen els seus noms i cognoms i les seues cares boniques en tots els mitjans de comunicació.

Hem d'exigir la dimissió del Govern (en un altre país europeu ja s'hi haurien produït dimissions). Encara que se celebre un debat parlamentari, continuaran justificant-se i sense prendre les mesures que hi calen.

I, és clar, hem d'assenyalar una i mil vegades que la causa de fons no n'és una altra que el capitalisme, que el mal de tot està en un sistema que no dubta a utilitzar el verí en les ensalades dels pobres o a utilitzar la bomba de neutrons si amb això trauen diners per als seus luxes.

Moviment Comunista del País Valencià (MCPV)

2 de setembre de 1981

MOVIMENT COMUNISTA DEL PAÍS VALENCIÀ